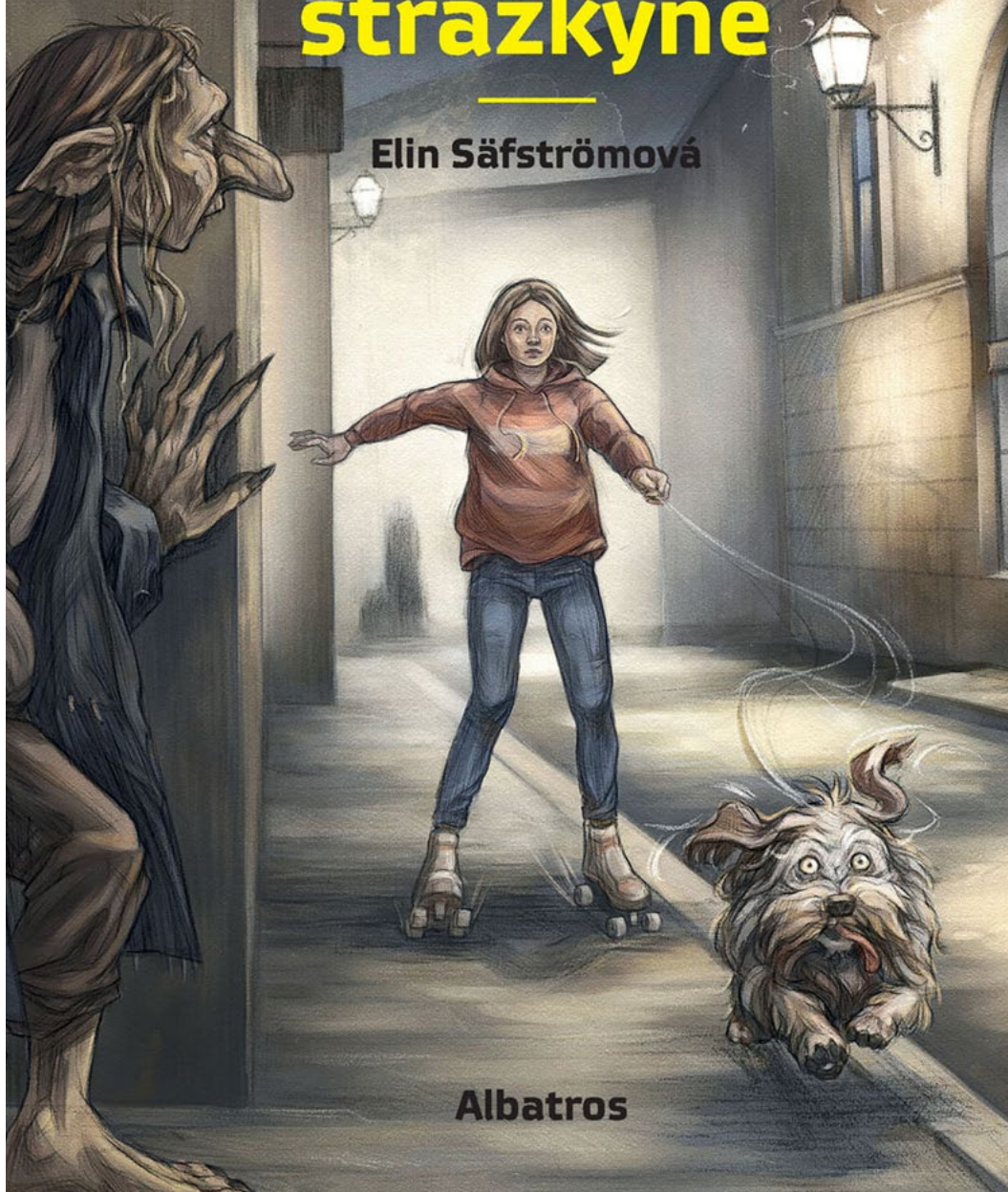

Přiznání strážkyně

Elin Säfströmová

Albatros

Přiznání strážkyně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Elin Säfströmová
Přiznání strážkyně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Přiznání strážkyně

Elin Säfströmová

Emmě

Přiznání strážkyně

Elin Säfströmová

Albatros

*Tato kniha vychází s grantovou podporou
Swedish Arts Council.*

Kapitola 1

Vořech je neklidný, proto poznám, že se něco děje, ale samozřejmě nevím co. Snažím se připravit na nejhorší. Babička předevečírem odjela na sever Švédska, do Norrlandu, takže na to, co se chystá, budu úplně sama.

Vořech se vrtí celý večer, přesto se pořád nezdá, že by už bylo načase vyrazit. Nakonec ho prostě vezmu na procházku. Venku vypadá klidnější, já se nechám vést a následuju ho volným tempem. Brusle vydávají zvuk jako vláčky na kolejích, kloužou po chodníku a drandrandrandí přes dlažební kostky. Je chladno a já mrznu, i když jsem ze skříně nedávno vytáhla péřovku, protože zima zřejmě letos přijde brzo.

Přejedeme přes náměstí Svatého Erika a most na Královský ostrov a vtom se do toho Vořech doopravdy opře. Je šíleně rychlý, když chce, přestože má krátké nohy, takže si musím máknout, abych mu stačila a zbytečně ho nezpomalovala taháním za vodítko. Peláší do kopce ulicí Svatého Erika k Fridhemskému náměstí a já za ním. Sotva se zamyslím, jestli letíme do parku Rålis postarat se zase o Prudipartu, zahne přímo na náměstí, zamíří k metru a já hned pochopím, o co tady jde.

Před proskleným vchodem do metra si muž s pudlem na vodítku kupuje pouliční noviny od někoho, koho považuje za obyčejnou bezdomovkyni. Vořech ostře štěkne, aby mě na ni upozornil, ale já už jsem pochopila, k čemu se schyluje. Z toho,

jak se ta žena na pudla dívá, poznám, že se nedokáže ovládnout.

Než si muž stihne uvědomit, co se děje, žena pudla drží a zvedá si ho ke slintajícím čelistem. A teď i on vidí – protože už se tomu nemůže dál vyhýbat – že prodejkyně pouličních novin je ve skutečnosti dvoumetrová trollyně se žlutými tesáky a drápy, která vyzáblymi prsty svírá krk nebohého pejska.

Dorazím k nim těsně předtím, než muž vykřikne a pes bude o hlavu kratší.

„Pust' ho,“ přikážu strážcovským hlasem a trollyně mě musí poslechnout.

Podarí se mi psa zachytit, když ho pustí, a postavím ho na zem, zjevně nezraněného, jen lehce traumatizovaného. Jeho páníček stojí jako solný sloup a zírá na trollyni. Oči má vytřeštěné a ústa se mu pohybují, jako by chtěl něco říct, nebo přece jen začít křičet, ale nevydá ani hlásku.

A to je dobře. Čím méně pozornosti přitáhneme, tím snazší to pro mě bude. Samozřejmě tady v neděli večer moc lidí není, takže by se to snad dalo zvládnout i tak. Nikdo jiný ale trollyni neviděl, a protože muž nakonec nevykřikl, nikdo další se o ní ani nedozví.

Napřed se obrátím k němu, o trollyni se postarám potom. Teď dojde na to opravdu nejhorší, co znám. Je to neuvěřitelně trapné.

Jenže nemám na výběr, a tak se dám do zpěvu. Dostatečně nahlas, aby mě muž slyšel, ale snad i dost potichu, aby si nikdo jiný nevšiml, že jen tak na ulici zpívám někomu přímo do obličeje.

*Viděné už neuvidíš,
slyšené už neuslyšíš.*

*Mlha tě obklopí,
paměť tmou zahalí.
Vzpomínky slábnou,
vzpomínky blednou,
mysl máš klidnou.*

Zatímco zpívám, mužův obličej se uvolňuje. Oči se mu zúží a spodní čelist poklesne. Je duchem nepřítomný. Řád se obnovil.

Otočím se k trollyni, která se choulí a pokouší se splynout s pozadím, ovšem bez valného úspěchu. Vytrhnu jí noviny z pařátů a obrátím se k muži, který na mě překvapeně mrká.

„Prosím!“

Vtisknu mu noviny do ruky.

„Příjemné počtení!“ zahalekám vesele, abych mu dala najevo, že má odejít.

Podívá se na mě, pak na noviny v ruce a pak zase na mě.

„Děkuju,“ vymáčkne ze sebe.

Nato se otočí a odkráčí nejistými kroky, ale pudl nervózně otáčí hlavu a ohlídá se na trollyni. Pes totiž pořád dobře vidí, co je zač to stvoření, které třímá v tlapách balík novin a tváří se zahanbeně. Takzvaný odvraceč zraku na zvířata nepůsobí a pudl ještě nevěří, že je nebezpečí zažehnáno.

Ale je, protože jsem tady já.

Podívám se trollyni do očí.

„Můžeš mi říct, co jsi právě udělala špatně?“

Jmenuju se Tilda Udatná a jsem strážkyně. Ne že bych nosila uniformu, hlídkovala po městě a zatýkala opilce a nezvedenou

mládež – i když mi občas připadá, že přesně to dělám. Ale ne. Jen se snažím dohlížet, aby se stockholmské bytosti úplně neznemožňovaly a lidé je neobjevili. Protože obyčejní lidé by sotva přistoupili na to, že můžou žít v míru a harmonii se skřítky, trolly a dalšími – podle svého názoru – pochybnými individui. Tak to každopádně říká babička a podle mě má pravdu. Lidi nedokážou zrovna extra dobře přijímat to, co považují za odlišné. Třeba moje nejlepší kámoška neustále poslouchá spoustu pitomých komentářů ohledně toho, že nosí na hlavě šátek. Člověk by si myslel, že to je přece její věc.

Bytosti neboli soumravný lid, což je označení, kterému někteří z nich dávají přednost (naprostá většina jich je totiž nejaktivnější po setmění), se nacházejí tak nějak všude a ne vždycky jsou právě ohleduplné, takže chápu, že někdo by na ně dohlížet měl. Zato fakt nechápu, proč to musím být zrovna já. Moje vysněná práce to zrovna není. Už jen kvůli takovým detailům, že za ni není žádný plat a že se nikdo nesmí dozvědět, co vlastně děláte, se rozhodně nekvalifikuje do Top 10 budoucích povolání.

Babička ani nikdy nevydávala strážcovství za povolání – pro ni je to prostě něco samozřejmého, co se nezpochybňuje. Říká tomu „povinnost“. Mně to připadá poněkud fanatické, ale zkuste to říct jí.

No, vlastně vím, proč zrovna já jsem strážkyní. Je to nějak vrozené. Tahle schopnost se zpravidla dědí v přímé linii a rodin strážců existuje extrémně málo. Občas se jedna generace přeskočí: moje máma je toho bohužel dokladem. Takže jo, chápu to. Někdo tu práci dělat musí a kromě babičky jsem v téhle části země jediná, kdo to umí. Jen mi někdy připadá hrozně nefér, že zrovna já zodpovídám za to, aby se celé nadpřirozené obyvatelstvo Stockholmu chovalo slušně.

Abych řekla pravdu, kdybych neměla Vořecha, nevím, jak bych to zvládala. Obvykle vycítí, když se ve světě bytostí k něčemu schyluje, a většinou mě dovede na správné místo. Ne vždycky dorazím včas, abych zabránila tomu, že někdo provede naprostou pitomost, ale obvykle dostanu příležitost to napravit, totiž použít písničku zapomnění. Zpívala jsem ji už snad na každém rohu – a že jich v tomhle městě je.

Trollyně těká pohledem.

„Podívej se na mě,“ přikáží a ona poslechne. „Cos udělala špatně?“

Něco neslyšně zamumlá.

„Prosím?“

„Nejíst psy.“

„Přesně tak. Psi se nejedí. Tečka. Takže by nemělo být tak těžký si to zapamatovat.“

Má aspoň dost rozumu, aby se tvářila zahanbeně.

„Hlad,“ řekne.

„Tak si dej odpadky! Koukej, tamhle je popelnice. A za rohem je trávník. Tam se najež hlíny a kamení.“

Možná to zní drsně, ale trollové ve skutečnosti jedí skoro všechno. Odpadky, hlína a kamení patří na jejich běžný jídelníček. Samozřejmě že jim chutná maso – pouliční noviny takhle trollyně prodává pravděpodobně proto, aby si ho mohla koupit. To, že je prodává, nijak nekomentuju, protože troll může být bezdomovec stejně jako člověk a za to pochopitelně nemůže. Ale trollové, na rozdíl od lidí, aspoň nemusejí být o hladu.

„Co to sakra děláš?“

Těsně u nás se zastaví asi třicetiletá žena. A zjevně mluví na mě, ne na trollyni.

„Co máš za problém?“ sykne. „Jak můžeš takhle šikanovat bezdomovkyni a nutit ji jíst odpadky a hlínu? Jsi padlá na hlavu?!“

Co na to říct? Vždyť vím, jak to v jejích očích vypadá – já bych nejspíš reagovala úplně stejně, kdybych byla svědkem toho, jak si někdo dovoluje na některého z příliš mnoha lidí bez domova v tomhle městě. Nemá smysl pokoušet se bránit. Mohla bych jí zazpívat písničku zapomnění, aby to pustila z hlavy, ale existují pravidla, jak píseň používat. Ona trollyni neviděla, takže jí jen tak čachrovat s pamětí nesmím.

A tak tam stojím jako blbec a mlčím.

„Padej odsud! Hnusnej spratku!“

Co mi taky jiného zbývá.

Cestou domů nechám Vořecha, aby mě vedl, vyndám si telefon a pustím nahrávací apku, abych na svůj neoficiální seznam-věcí-co-mě-serou přidala několik pečlivě vybraných položek.

„Trollové, co se neuměj chovat civilizovaně. Ženský, co se do všeho pletou. Zpívání písničky zapomnění.“

Pauznu to a zamyslím se.

„Že babička odjela a nechala mi na krku tenhle bordel.“

Kapitola 2

Když přijdu domů, sedí máma před televizí. Nevím, na co se kouká. Asi na nějakou pitomost, kde se spousta béčkových celebrit, navlečených do upnutých legín a tílek, společně ponižuje.

„Ahoj,“ řeknu.

„Ahoj,“ odpoví, ani se na mě nepodívá.

„Byla jsem venku s Vořechem.“

Jako by ji to snad zajímalo. Neví, co dělám – a ani to vědět nesmí –, ale nejspíš by jí to stejně bylo jedno.

Dává si záležet, aby se nezajímala o nic. Pomocí chemie si udržuje mozek v přiměřeně odpojeném stavu. Prášky na tlášení bolesti, které bere kvůli zádům, mají vítaný vedlejší účinek – je po nich příjemně otupělá. Pracuje v domově důchodců a tam si ničí záda. Tu práci nenávidí, ale kdyby ji nedělala, neměla by špatná záda a nemohla by brát prášky. A jestli něco nenávidí ještě víc, tak život bez prášků, ve kterém by třeba někdy musela něco cítit. Všechno zlé je k něčemu dobré. Tak nějak.

Myslí si, že nepoznám, jaký na ni mají ty tabletky vliv, ale to se sakra plete. A přesně vím, jak těžké by to s ní bylo, kdyby je z nějakého důvodu nebrala. Jednou jí nedopatřením nedorazil recept a ona strávila bez prášků celé Vánoce. Připadalo mi, že ty Vánoce nikdy neskončí.

Teda, teď vypadá jako závislačka, se kterou to zle dopadne, ale tak to zase není. Že ty prášky bere, podle mě nikdo jiný netuší. Svoji práci zvládá a nechová se nijak zvlášť divně. Ale ty léky tady pořád jsou. Nedá bez nich ani ránu.

O bytostech ani o tom, co s babičkou děláme, máma nic neví. Občas dumám nad tím, jak jí to vůbec mohlo uniknout, vždyť tím je obklopená odmalička. Ale babička jí asi občas trochu počechrala paměť, když odvraceč zraku nestačil – tak například se máma určitě už musela zamyslet nad tím, proč Vořech, kterého zná celý svůj sedmatřicet let trvající život, ještě nezaklepal bačkorama. Babičce prý bylo na první pohled jasné, že máma není ze strážcovského těsta. Neviděla skřítky, trolly ani elfy, ani když byli všude kolem. A v takovém případě se toho moc dělat nedá, říká babička.

Možná proto je jejich vztah takový, jaký je. Když jsem byla malá, vůbec se nestýkaly – ani jsem nevěděla, že mám babičku, dokud u nás zničehonic nezazvonila, když mi bylo sedm.

Tou dobou už jsem dávno pochopila, že to, co vidím všude kolem, nikdo jiný nevidí, a už vůbec ne máma. Proto jsem předstírala, že ani já ne. Vzpomínám si, jak jsme jednou večer šly přes Vasův park – nemohly mi být víc než čtyři – a já poprvé zahlídla na pošlapaném trávníku tančit elfy. Namířila jsem na ně prstem, chtěla jsem mámě tu nádheru ukázat, ale ona mě jen pevně popadla za ruku a řekla, že na moje výmysly nemáme čas. To jsme neměly nikdy.

Když se pak objevila babička a dožadovala se možnosti vídat se s vnučkou, konečně se mi dostalo ujištění, že nejsem blázen. Rozhodně se mi ulevilo.

Jdu do kuchyně a tam jako obvykle stojí Vořechovy misky, čerstvě umyté a nablýskané s granulemi a čerstvou vodou a on se na ně vděčně vrhne.

Vořech není jen tak obyčejné zvíře. Jsem si docela jistá, že je pes, aspoň z větší části, ale jeho rasa se určit nedá. Má krátké nohy, hustý šedohnědý kožich s drsnými chlupy a vypadá, že se co nevidět zhroutí stářím. A to se vlastně může stát kdykoliv. Babička ho má od mládí, ale netuší, jak je starý ani jakého je původu. Dostala ho od svojí mámy a ta zemřela už dávno. Očividně v sobě má kapku nadpřirozené krve.

Mně ho babička dala na jaře k patnáctinám a od té doby jsem to v první řadě já, od koho se očekává, že se postará o případné problémy. Babička je jakási záložní posila, kterou volám, když nevím, co si počít.

Takže skoro vždycky, zdá se mi.

V lednici na mě čeká zabalená bageta s vejcem a sýrem a já jsem za ni vděčná stejně jako Vořech za granule. Jednomu vyhládne, když ve městě dostane čůčku od cizí ženské.

„Děkuju, Rachotilko,“ špitnu a doufám, že je někde blízko a slyší mě.

Rachotilka je naše domácí skřítko, ale podaří se mi ji zahlédnout jen zřídka. Přestože jsem k odvraceči zraku do velké míry imunní a vidím věci tak, jak jsou, mají skřítkové schopnost zjevovat se ostatním, jen když o to sami stojí, a to v případě Rachotilky není moc často. Je poněkud staromódní a má pocit, že se to nehodí. Ale já jsem vážně ráda, že ji máme. Máma není zrovna hospodyňka a já nemám čas, takže netuším, jak by to tady bez Rachotilky vypadalo. Máma si myslí, že to já se o všechno starám a vařím. A jasně, mnohdy jídlo opravdu obstarávám já. Ne že by máma zrovna překypovala vděkem. Ale to je vlastně dobře. Nechci si přivlastňovat Rachotilčiny zásluhy.

Vezmu si bagetu a sklenici mléka a posadím se k televizi. Zesměšňování béčkových celebrit skončilo a začaly zprávy. Máma nevypadá, že by se chystala přepnout na jiný kanál.

Je to krátké shrnutí událostí dne, kde se objevují jen ty nejhorší. Z domu na Královském ostrově zmizela desetiletá dívka, říká hlasatelka a upírá na diváky vážné laní oči. Dívka byla unesena z domova v noci na sobotu, nebyly nalezeny stopy vloupání ani boje. Rodiče jsou strachy bez sebe. Zhlédneme nahrávku usazeného muže a ženy zírající do prázdna, kameru si zjevně ani neuvědomuje. Naopak muž se na kameru soustředí, jako by na ní závisel jeho život.

„Alvě je jenom deset let,“ říká zoufale. „Chceme jen, aby se nám vrátila domů.“

Bageta se mi v puse změnil ve slizkou hroudu a Vořech zakňučí, snad vycítil, že se stalo něco strašného, ale máma si jen vezme další karamelku z poloprázdného obřího balení Dumle na stole, jako by na to snad byla příhodná chvíle.

Následuje reportáž o muži, který skočil pod vlak poté, co jeho a dalších sto čtyřicet jedna lidí propustili ze zrušené továrny v nějakém no-name místě, kde bydlel.

Jako by vzduch v pokoji zmrznul. Máma ztuhne s karamelkou napůl cesty do pusy, připomíná to pózu při focení. Ale neusmívá se.

Několik vteřin zadržuju dech, než se mi do nohou vrátí cit a můžu odejít. Nedojedanou bagetu hodím do koše a doufám, že se to Rachotilky moc nedotkne. Hlad mě úplně přešel.

V pokoji si zase vytáhnu telefon a otevřu si tentokrát oficiální seznam-věcí-co-mě-serou, který si může poslechnout Imane.

„Mámy, co se pořád cpou karamelkama. Debilní pořady s celebritama. Zprávy, po kterých se chceš zavřít do skříně a nikdy z ní nevylézt.“

Pak nahrávání vypnu a zašeptám poslední věc, co mě opravdu, ale opravdu števe.

„Tátové, co skáčou pod vlak.“

Kapitola 3

„Toulaví psi v Maroku. Toulaví psi všude. A kočky, samozřejmě. Modelky jak z Osvětimi. Odporná havěť v krabici ovesných vloček. Že nesmím na vánoční ples.“

Stejně jako pár posledních týdnů zakončila Imane svůj seznam tím, že jí táta zakázal jít na školní vánoční ples. Položí telefon, z kterého pouštěla nahrávku, podívá se na mě a čeká na slova účasti. Takhle to děláme. Pouštíme si vzájemně svoje seznamy a pak jednotlivé body komentujeme. Už jsme prošly můj seznam (ten oficiální), takže teď jsou na řadě porozumění a sympatie pro Imane.

„Fakt smutný, ty psi,“ řeknu. „Je to v Maroku horší než jinde?“

Imanin táta je z Maroka a ona tam tráví několik týdnů v roce.

„Děláš si srandu? Je to šílený. Myslej si, že psi jsou nečistý. Jenom proto, že je někdo muslim, přece nemusí být pitomec. Vem si třeba mě.“ Mávne směrem k sobě. „Muslimka, ale ne pitomá.“

K tomu není co dodat. Imane je nejchytřejší člověk, co znám (možná kromě babičky), a já si často přeju, abych s ní mohla mluvit o strážcovství, ale to je absolutně vyloučené. Babička je v tomhle neoblomná. Proto jí svůj neoficiální seznam-věcí-co-mě-serou nepouštím.

„A modelky by se rozhodně měly zakázat,“ pokračuju. „Existuje snad nějaký zbytečnější povolání? Co maj asi tak v popisu

práce? Pracovní náplň: Stát před foťákem jako nesvéprávná blbka. Přivodit si poruchu příjmu potravy. Vytvářet v lidech představu, že jsou hnusný jako opice.“

„Amen!“

Imane vlastně vypadá dost jako modelka. I když modelku v šátku jen tak nepotkáte. Já vypadám asi tak, jak si představíte ošklivé Popelčiny sestry (kterých mi bylo vždycky líto a tajně jsem jim fandila): nudně hnědé, řídké, úplně rovné vlasy; podlouhlé tělo jako prkno, téměř zcela bez náznaků prsou nebo pasu; chodidla, která si lze při zběžném pohledu splést s loďmi, podivně tvarovaný nos a příliš velké zuby. Klidně by se dalo říct, že Miss Švédska se nestanu ani do skonání světa.

Co ještě bylo na tom seznamu? Brouci v jídle?

„A ta havěť ve spíži, to je fakt hnus.“ Mně se tyhle problémy našťěstí vyhýbají, díky Rachotilce, ale to jí říct nemůžu.

„Ahoj, Imane!“

V našem zorném poli se vynoří Egilův obličej s výraznými brýlemi, rozzářený jako sluníčko. Sedíme stranou v jednom z velkých oken před učebnou chemie a on se bezostyšně postaví mezi nás.

„Ahoj, Tildo,“ dodá zdvořile, ačkoliv všichni víme, že by byl nejradši, kdybych se rozpadla na molekuly, aby mohl být s Imane sám. Ale chovat se přátelsky k nejlepší kámošce objektu neskrývaného zájmu určitě neuškodí. Znovu se obrátí k Imane a v tu chvíli jako bych přestala existovat.

„Půjdeš se mnou na vánoční ples?“ zeptá se. Asi po čtyřiašedmdesáté nebo tak nějak.

Imane se na něj usměje, a i když Egil není můj typ, chápu, co na něm vidí. Nedá se sice popřít, že je nerd – je v podstatě ztělesněním nerda a jeho fotka by mohla viset u hesla nerd na Wikipedii (teda ne že já bych byla zrovna nejvíc cool osoba na

světě) –, ale i mně ve skutečnosti připadá svým způsobem roztomilý. Ale hlavně není ani trochu nesmělý a zvysoka kašle na to, co si myslí ostatní. Přála bych si být taky taková. A pokud jde o Imane, zřejmě se nikdy nevzdá, třebaže ona mu vlastně skoro nedává naději, i když pro něj má dost slabost. Podle jejího táty je příliš mladá na to, aby s někým chodila. Ale opravdu doufala, že na ten ples bude smět jít – to je přece úplně nevinné.

„Jak už jsi asi pochopil, já tam jít nesmím,“ řekne Imane, ale dál se na něj mile usmívá.

„Ale jak mám vědět, jestli to tak pořád je, když se nezeptám znova?“

Je poněkud ironické, že Imane na ples pozvaná je, ale má ho od táty zakázaný, zatímco moje mámě je úplně jedno, co dělám po večerech, přesto mám nulovou šanci najít si doprovod.

Teda, aby bylo jasno, ten vánoční ples je totální kravina. Je to v podstatě dětská diskotéka bez alkoholu a pod dohledem učitelů, na které by se normálně nikdo ani neukázal. Ale pro deváťáky je to tradice. Jakési ujištění o tom, že základka – díky Bohu, Buddhovi, Višnuovi nebo komu – brzo skončí.

A jasně, mohla bych tam klidně jít sama, ale lidi na tuhle akci obvykle chodí v páru. Muset jít sám je akutní projev lůzrovitosti.

Existuje vlastně jen jeden člověk, o jehož pozvání bych stála, a na to, že by ho něco takového vůbec napadlo, můžu zapomenout. Sotva mě zná, přestože chodíme do stejné třídy.

Zašilhám k Hakimovi, stojí opodál s Oliverem a Mårtenem. Je tak otravně pěkný. Má husté černé vlasy, bílé zuby a oči tak hnědé, že z nich omdlívám. Jak moc hnědé oči můžou být? Ty jeho jsou hnědší než ty nejhnědší. Nemožně hnědé. Ani nevím,

jak je popsat. Megahnědé. Hypersuperhnědé. Tak hnědé, že se všechny ostatní hnědé oči krčí v koutě, kde se stydí za svoji nedostatečnou hnědost.

Bohužel mi nezbývá než sledovat, jak se tyhle oči právě upřou úplně jinam.

Na Lilu. Samozřejmě. Na Lilu s hustými vlnitými tmavě hnědými vlasy, olivovou pletí a zvláštníma šedýma očima, které se jejímu tmavému vzezření vymykají, ale jsou nespravedlivě, nesnesitelně krásné. Lila k nám do třídy začala chodit na podzim a Hakim z ní od té doby nemůže spustit oči. Je extrémně drobná a štíhlá, snad od pěti let dělá balet a pohybuje se naprosto neuvěřitelně. Jemně a pružně jako animovaná postavička. A taky je milá. A plachá – vůbec ne jako Kornélie a její parta zmalovaných sirén, které všichni považují za nejhezčí holky ve škole. Lila dokonce působí sympaticky. Je sice zvláštní všimnout si něčeho takového, ale má neobvykle jemný a tak nějak příjemný hlas a nikdy se nevnučuje. To mi ale nebrání čas od času zadoufat, že se do těch svých úžasných vlasů zamotá a udusí se.

Ve skutečnosti se jmenuje Lilie, což by samo o sobě mělo stačit k tomu, aby se na ni soustředila veškerá školní šikana, ale Lilu by nikdo nikdy kvůli ničemu nešikanoval, přestože se s nikým neskamarádila, a je tak většinou sama. Ale ne že by se jí ostatní vyhýbali – když sama chce, najde se ve třídě dost lidí, co si s ní rádi pokecají. Nikdo nevytahuje, že má zjevně rodiče hipíky, kterým nedochází, jak je v pohodě pojmenovat dítě a z čeho kouká sociální katastrofa.

Jejího tátu jsem koneckonců viděla a ten nijak zvlášť divně nevypadá. Navíc je fakt hezký, i když je starý – a to je vlastně asi docela mladý na to, že má patnáctileté dítě – a má skoro tak hnědé oči jako Hakim. Možná je ezo spíš její máma.

„Nazdar, šéfe!“

Někdo mě štouchne do nohy. Podívám se dolů a tam, ve výšce mých houpajících se nohou, stojí Škudla. Nikdo jiný ho nemůže vidět ani slyšet – takhle dobře umí skřítkci používat odvraceč zraku a pro všechny případy mají i své vlastní triky.

Potlačím povzdech. Vážně jsem moc, moc doufala, že přejízu aspoň jeden školní den, aniž bych neustále myslela na strážcování.

V tu chvíli dorazí Lennart zvaný Lakmus, odemkne dveře třídy a je čas pustit se do chemie. Egil doběhne Arvida, svého nerdovského kamaráda. Imane seskočí z parapetu, a když neudělám totéž, tázavě se na mě podívá.

„Musím na záchod,“ vysvětlím. „Přijdu za chvíli.“ Sklouznu z parapetu a pantomimicky naznačím, že se mi chce čůrat.

Imane pokrčí rameny a spolu s davem vpluje do učebny chemie.

„Tak jo, o co jde?“ zeptám se asi trochu otráveně, jakmile je na chodbě prázdné.

Škudla ke mně vzhledne jasnýma očkama. Husté vousy mu jako obvykle trčí všemi směry, jako by strčil prsty do zásuvky. V ruce drží šedivou čepici. Dělá to, když se mnou mluví, je to známka úcty. Jinak si skřítkové čepici nesundávají.

„Nepříjemnosti, šéfe. Zvěsti. Možná pravdivé. Kdoví.“

Nevím, jak přišel na toho „šéfa,“ ale říká mi tak odjakživa. Myslím, že to považuje za jakési obecně uctivé oslovení. Nejspíš to slyšel v televizi.

Škudla se z nějakého důvodu ujal role mého dobrovolného informátora a často se od něj dozvím informace, které Vořech nevycítí. Někdy jsou nápomocné, ale občas si vezme do hlavy něco kompletně vycucaného z prstu. Je prostě potřeba brát jeho výroky s rezervou – jako náznak toho, že se něco děje.

Dřepnu si, abych měla oči ve výšce těch jeho; měří asi půl metru, když se narovná.

„Jasně, a co jsi teda slyšel?“

Dramaticky obezřetně se rozhlídne a nakloní se mi k obličej tak blízko, že z jeho dechu cítím kouř (náhodou vím, že kouří cigarety John Silver bez filtru).

„Přečin,“ sykne tak prudce, že na tváři ucítím kapičku tabákem nasáklé sliny.

Slovo *Přečin* vyslovuje stejně jako babička *Povinnost*, takže člověk úplně slyší to velké P.

Přečin je obecné označení a znamená vlastně jen to, že nějaká bytost porušila pravidlo zbytečně se nevměšovat, nic narušovat nebo se zkrátka neukazovat obyčejným lidem. Takže přesně to, čemu se ve svém takzvaně volném čase snažím bránit. Jinými slovy, nic nového. A nic, co by ospravedlnilo cigaretový plivanec v obličej.

„Můžeš být konkrétnější?“

„Čarodějnice, šéfe.“

Tentokrát mám obličej v přiměřené vzdálenosti a sliny se rozprsknou do vzduchu, aniž by mě zasáhly.

„Čarodějnice?“

Přikývne a zase se obezřetně rozhlídne, jako by se čarodějnice mohla kdykoliv vynořit z některých dveří na chodbě.

„A co dělá?“

„Čaruje, šéfe.“

Oukej, blbá otázka.

„A jak? Co to je za čáry?“

„Ty nejčernější.“

„A co přesně udělala?“

„Těžko říct, šéfe.“

Povzdechnu si. Takhle se nikam nedostaneme.

„Od koho jsi to slyšel?“

„Od Cloumy.“

Clouma je prvotřídní drbna. Jestli Škudla nemá nic dalšího, jsem připravená odepsat to jako nepodloženou fámu. Ani jsem nikdy neslyšela, že by ve Stockholmu byla čarodějnice. Jiná než babička a já, ačkoliv babička je na tohle označení extrémně citlivá a odhodlaně tvrdí, že jsme „moudré ženy“, tot' vše. Navíc čarodějnice je z definice člověk, což by znamenalo, že to celé je mimo moje pole působnosti (i když je mi jasné, že babička by stejně vykládala něco o Povinnosti).

„Takže nevíš, co tahle čarodějnice udělala? A ani si nejsi jistý, že fakt existuje?“

Škudla se za hustým vousem tváří ublíženě.

„Jen předávám, co jsem slyšel, šéfe.“

„Jasně, chápu. To je dobře. Přejď za mnou, jestli zaslechneš něco dalšího. Teď musím na hodinu.“

Zasalutuje mi, ale v palčácích to vypadá legračně.

„Rozkaz, šéfe.“

Ani já nechápu, jak dokáže tak najednou zmizet, ale v jednu chvíli tam je a pak už ne.

Kapitola 4

Většina mých vyučujících je úplně v pohodě. Ne že by už dávno nerezignovali a že by nelitovali svojí volby povolání. Pochopitelně rezignovali a litují. Ale přesto jsou v pohodě. A pomáhají si vším možným. Já bych na jejich místě byla mnohem zahořklejší, takže všechna čest.

Jednu učitelku mám vážně ráda. Dariu Leonovovou. Mám ohromné štěstí, že je zároveň naše třídní. Bohužel učí francouzštinu a v té já jsem naprosto tragická, ale ona je na mě přesto hodná. Když se na vás dívá, opravdu vás vnímá, a když se usměje, udělají se jí ve tvářích díolíčky, a v tu chvíli byste ji nejradši objali. Jestli v mém okolí existuje někdo dospělý – kromě babičky –, s nímž bych si *možná* mohla promluvit, tak je to ona. Ne o strážcovství. To samozřejmě ne. Ale o tom ostatním. O věcech, na kterých záleží. O kterých bych si třeba povídala s mámou, kdyby nebyla neustále zaujatá sama sebou a těmi svými prášky.

Jinou učitelku – lépe řečeno suplující učitelku – nemůžu vystát. Jmenuje se (teď se podržte) Rozálie Spanilá, ale té asociaci růžovoučkých tvářiček, kterou její jméno vyvolává, je na míle vzdálená. Teda ne že by zrcadla praskala, když kolem nich projde, přímo ošklivá nebo nějak strašně stará není, ale je neobvykle vysoká a štíhlá – kdybych to slovo někdy použila, řekla bych dokonce, že je sošná – a tak zvláště, neslyšně